

Laodicea - Bir Numara

Yeşaya'nın Görüm Vadisi için Yıkım Kehaneti

Jeff Pippenger

2023-08-14

Görüm Vadisi'ne ilişkin bildiri. Ne oldu sana şimdi ki büsbütün damlara çıktın? Sen ki gürültü patırtı dolu, kargaşalı kent, sevinçli şehir: Senin öldürülenlerin kılıçla öldürülmedi, savaşta can vermedi. Bütün yöneticilerin birlikte kaçtı; okçular tarafından bağlandılar. Sende bulunanların hepsi, uzaklardan kaçanlar bile, hep birlikte bağlandı. Bu yüzden dedim ki: Benden yüz çevirin; acı acı ağlayacağım; halkımın kızının yağmalanışı yüzünden beni avutmaya uğraşmayın. Çünkü bu, Görüm Vadisi'nde Orduların Rabbi Tanrı tarafından bir sıkıntı, çığneme ve şaşkınlık günüdür; surların yıkıldığı ve dağlara feryat edildiği. Yeşaya 22:1-5.

Yeşaya kitabında "yük" sözcüğü on sekiz kez geçer. Bu kullanımların on biri doğrudan yıkım kehanetlerini tanımlar, diğer yedisi ise "yük"ü omuzda taşınan bir şey olarak ifade eder. "Yük" diye çevrilen bu kullanımlardan yalnızca biri hem omuzda taşınan bir şeyi ifade eder hem de bir yıkım kehanetidir. Amacım, taşınan bir şeyi belirten İbranice sözcük olup aynı zamanda bir yıkım kehanetini ifade eden o tek kullanımı ele almaktır; bu nedenle ayrımı en baştan ortaya koyuyorum, her ne kadar bu olgulara ancak daha sonra dönecek olsak da.

Bölüm, "Görüm Vadisi"nin tanımı konusunda belirsiz değildir; çünkü bu yer hem "Davut'un Kenti" hem de "Yeruşalim" olarak tanımlanır. "Görüm Vadisi", Daniel'in on birinci bölümündeki son altı ayetin tarihi boyunca Laodikya Adventizmine bir göndermedir. Yeşaya, bu yıkımın bağlamını yirminci bölümde sunulan tarihle oluşturur; burada, Mısır'da Aşdod adlı bir kenti ele geçirmek için Tartan adlı bir askerî komutan gönderen Asur kralının dünyayı aşamalı olarak fethedişini tasvir eder.

Pazar yasası, Daniel 11:41'de tanımlanır ve bu ayet, Pazar yasası sırasında papalığın elinden "kurtulan" üç grubu belirtir.

Aşdod'a Tartan'ın geldiği yıl (Asur kralı Sargon onu gönderdiğinde), Tartan Aşdod'a karşı savaşarak kenti ele geçirdi; Aynı zamanda Rab, Amoz'un oğlu Yeşaya aracılığıyla şöyle dedi: "Git, belindeki çulu çöz ve ayağındaki ayakkabıyı çıkar." O da böyle yaptı, çıplak ve yalınayak yürüdü. Ve Rab dedi ki: "Kulum Yeşaya, Mısır ve Etiyopya üzerine bir işaret ve ibret olmak üzere üç yıl boyunca çıplak ve yalınayak yürüdüğü gibi; Asur kralı da Mısırlıları tutsak, Etiyopyalıları esir olarak, genç ihtiyar, çıplak ve yalınayak, hatta kalçaları açıkta, Mısır'ın utancı olsun diye sürüp götürecektir." Onlar da umudunu bağladıkları Etiyopya'dan ve övündükleri Mısır'dan dolayı korkup utanacaklar. Ve o gün bu adanın sakinleri şöyle diyecek: "İşte, Asur kralından kurtulmak için yardım istemek üzere sığındığımız umut buymuş; peki biz nasıl kurtulacağız?" Yeşaya 20:1-6.

Adanın sakinlerinin sorduğu soru, Daniel 11'de kuzeyin kralı olarak da tasvir edilen Asur kralından nasıl kurtulacaklarıdır.

O [kuzeyin kralı] görkemli ülkeye de girecek ve birçok ülke düşecek; ama şunlar onun elinden kurtulacak: Edom, Moav ve Ammon oğullarının önderi. Daniel 11:41.

Bu ayette Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar yasası belirlenir ve Daniel kitabındaki pasajda dikkate değer bazı ince nüanslar vardır. Daniel 11:40'tan 43'e kadar art arda üç ayet, "ülkeleri" tanımlar. Kırkinci ayette, eski Sovyetler Birliği'ni temsil eden ülkeler 1989'da papalık ve Amerika Birleşik Devletleri tarafından silip süpürüldü. Modern tarihçiler bu gerçeği doğrulamaktadır.

Sonra kırk ikinci ayette, kuzeyin kralı (papalık) tüm dünyayı temsil eden Mısır'ı ele geçirirken, "ülkeler" sözcüğünün yeryüzündeki tüm ülkeleri temsil ettiğini görürüz. Bu nüanslardan biridir. Üç ayette değindiğim iki nüanstaki diğeri ise kırk birinci ayette ve sonra yine kırk ikinci ayette geçen "kaçış" sözcüğüyle ilgilidir. Her ikisi de "kaçış" olarak çevrilse de İbranice'de iki farklı sözcüktür. Kırk ikinci ayette "kaçış" olarak çevrilen İbranice sözcük, kurtuluş bulamamak anlamına gelir; çünkü Birleşmiş Milletler'i temsil eden "on kral", tek dünya hükümetini papalık canavarının kontrolüne devretmeyi kabul ettiğinde kaçış yok-kurtuluş yok.

Ve gördüğün on boynuz, henüz bir krallık almamış olan on kraldır; fakat canavarla birlikte bir saat süreyle krallar olarak yetki alacaklar. Bunların düşüncesi birdir ve güçlerini ve kudretlerini canavara verecekler. Bunlar Kuzu ile savaşıacaklar, ama Kuzu onları yenecek; çünkü O, Rablerin Rabbi ve Kralların Kralıdır; ve O'nunla birlikte olanlar çağrılmış, seçilmiş ve sadıklardır. Ve bana dedi ki: Gördüğün, fahişenin oturduğu sular, halklar, kalabalıklar, uluslar ve dillerdir. Ve canavarın üzerinde gördüğün on boynuz, fahişeden nefret edecek, onu ıssız ve çıplak bırakacak, etini yiyecek ve onu ateşle yakacaklar. Çünkü Tanrı, kendi isteğini yerine getirmeleri, aynı görüşte olmaları ve krallıklarını canavara vermeleri için bunu yüreklerine koymuştur; ta ki Tanrı'nın sözleri yerine gelsin. Vahiy 17:12-17.

Bu "on kral"dan, Tanrı'nın sözünde ve İlyas'ın öyküsünde tekrar tekrar söz edilir; İsrail kralı Ahav, on oymağın başıydı ve İzevel'le evliydi. İzevel, dünyanın sonunda papalığı; İlyas, üçüncü meleğin mesajının habercilerini; Ahav ise on krallı bir ittifakın başını temsil eder. Ahav, Pazar yasasına ilişkin peygamberlik tarihi sırasında, Birleşmiş Milletler'in lideri olarak Amerika Birleşik Devletleri'ni temsil eder. Asur Mısır'ı ele geçirdiğinde, Daniel 11:42'deki Kuzey Kralı, on krala krallıklarını papalık otoritesine teslim etmeyi kabul ettirmiş olur.

Son krize yaklaşırken, Rab'bin kullandığı araçlar arasında uyum ve birliğin bulunması hayati önem taşır. Dünya fırtına, savaş ve anlaşmazlıkla doludur. Yine de tek bir baş, yani papalık gücü, altında, halk Tanrı'nın tanıklarının şahsında Tanrı'ya karşı birleşecektir. Bu birlik büyük sapkın tarafından sağlamlaştırılır. O, gerçeğe karşı savaşta kendi adamlarını bir araya getirmeye çalışırken, onun savunucularını bölmek ve dağıtmak için çalışacaktır. Anlaşmazlık ve bölünme doğurmak için kıskançlık, kötü zan ve kötülemeyi kışkırtır. Tanıklıklar, cilt 7, 182.

Kırk birinci ayette "kaçmak" sözcüğünü görürüz; kırk ikinci ayette de "kaçmak" sözcüğü geçer, ancak bunlar iki farklı İbranice kelimedir. Kırk birinci ayette "kaçmak" olarak çevrilen kelime, kayarak sıyrılırcasına kaçmak anlamına gelir. Bu, Yeşaya kitabının yirminci bölümünün altıncı ayetinde "kaçmak" olarak çevrilen kelimedir. "O gün" "bu adanın sakini", Daniel kitabının on birinci bölümünde ve Kutsal Yazıların diğer bazı pasajlarında tasvir edildiği gibi, "o gün" dünyayı

adım adım fethetmekte olan Asurludan nasıl kaçabileceklerini sorar.

Daniel kitabının on birinci bölümünün kırk birinci ayetinde, papalık (Daniel'in onu "kuzeyin kralı" olarak, Yeşaya'nın ise "Asurlu" olarak temsil ettiği), ABD'yi temsil eden "görmekli ülke"yi fethederken, iki grup tanımlanır.

O, görmekli ülkeye de girecek ve birçok ülke yıkılacak; ama şunlar onun elinden kurtulacak: Edom, Moav ve Amonluların reisi. Daniel 11:41.

Bunlardan biri devrilen "birçok kişi"dir; diğer grup ise "Edom, Moav ve Ammonluların önderi" olarak temsil edilir. Pazar yasası sırasında, Vahiy on sekizinci bölümün dördüncü ayeti, hâlâ Babil'de bulunanlara "çıkın" diye seslenir.

Gökten bir başka ses daha işittim; şöyle diyordu: "Çıkın ondan, ey halkım, onun günahlarına ortak olmayasınız ve onun belalarından pay almayasınız." Vahiy 18:4.

Edom, Moav ve Ammon oğullarının reisi, Yeşaya 20. bölümdeki adanın halklarının yapmayı umdukları gibi, kayganlıkla kaçıp kurtulanlardır.

Kırk birinci ayette sözünü ettiğim diğer nüans şudur: kırk birinci ve kırk ikinci ayetlerde "ülkeler" kelimesini görürüz; ancak kırk birinci ayette bu, metne eklenmiş bir kelimedir, Daniel'in özgün sözlerinde yoktur ve oraya ait değildir. Sovyetler Birliği'nin çöküşünde, kırk birinci ayetin gerçekleşmesiyle birçok ülkenin yönetimi devrildi ve papalık Birleşmiş Milletler'i ele geçirdiğinde birçok ülke ele geçirilir. Ancak Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar yasası sırasında devrilen "çoğu" çok sayıda ülke değildir; bunlar yalnızca Yedinci Gün Adventistleri olabilir.

"Eğer gerçeğin ışığı size sunulmuş, dördüncü emirdeki Sebt Günü'nü açığa çıkarmış ve Pazar gününün tutulması için Tanrı'nın Sözü'nde hiçbir dayanak olmadığını göstermiş olduğu hâlde, siz hâlâ sahte sebt gününe tutunuyor, Tanrı'nın 'Kutsal günüm' diye adlandırdığı Sebt'i kutsal tutmayı reddediyorsanız, canavarın işaretini alırsınız. Bu ne zaman olur? Kutsal Kitap'ta Pazar gününün sıradan bir çalışma gününden başka bir şey olduğunu gösteren tek bir söz olmadığını bildiğiniz hâlde, Pazar günü çalışmayı bırakıp Tanrı'ya tapınmanızı emreden buyruğa itaat ettiğinizde, canavarın işaretini almayı kabul eder ve Tanrı'nın mührünü reddedersiniz." Review and Herald, 13 Temmuz 1897.

Yedinci Gün Adventist Kilisesinin her üyesi, kiliseye vaftiz edilerek ilk kez üye olduğu anda Şabat öğretisini kabul etmiştir ve Şabatla ilgili "gerçeğin ışığı" karşısında sorumlu tutulur.

Şabat'ın değiştirilmesi, Roma Katolik Kilisesi'nin otoritesinin işareti ya da damgasıdır. Dördüncü buyruğun gereklerini anlayıp, gerçek olanın yerine sahte Şabat'ı tutmayı seçenler, böylece bunu emreden tek güce hürmet etmiş olurlar. Canavarın işareti, Tanrı'nın belirlediği günün yerine dünya tarafından kabul edilen papalık Şabat'ıdır.

Henüz hiç kimse canavarın damgasını almadı. Sınanma zamanı henüz gelmedi. Her kilisede gerçek Hristiyanlar vardır; Roma Katolik cemaati de istisna değildir. Işığı alıp dördüncü buyruğun bağlayıcılığını görmedikçe hiç kimse mahkûm edilmez. Ama sahte Sebt Günü'nü zorunlu kılan karar yayımlandığında ve üçüncü meleğin gür haykırışı insanları canavara ve

onun suretine tapınmaya karşı uyardığında, sahte ile gerçek arasındaki çizgi açıkça çizilecek. O zaman hâlâ buyrukları çiğnemeye devam edenler canavarın damgasını alacak.

Hızlı adımlarla bu döneme yaklaşıyoruz. Atalarının ona karşı çıktıkları için en şiddetli zulümlere katlandıkları sahte bir dini ayakta tutmak üzere Protestan kiliseleri sivil otoriteyle birleştiğinde, papalık Sebti kilise ve devletin birleşik otoritesiyle dayatılacaktır. Ulusal bir irtidat yaşanacak ve bu, ancak ulusal bir yıkımla sonuçlanacaktır. El Yazması 51, 1899.

Pazar yasası geldiğinde, üçüncü meleğin ışığı konusunda sorumlu tutulacak tek kişiler Yedinci Gün Adventistleridir; çünkü ancak o zaman Adventizm dışındakilere üçüncü meleğin imtihanı sunulacaktır. Pazar yasası sırasında alaşağı edilen "çoğu" Laodikyalı Adventistlerdir; çünkü "yargı Tanrı'nın evinden başlar."

Böylece sonuncular birinci, birinciler de sonuncu olacak; çünkü çağrılanlar çoktur, seçilenler azdır. Matta 20:16.

Yeşaya, papalığın dünyayı kademeli olarak ele geçirmesiyle ilgili olarak Mısır ve Etiyopya için bir "işaret ve harika"dır. Mısır Birleşmiş Milletler'dir; Etiyopya Amerika Birleşik Devletleri'dir ve Asur ise papalıktır. O peygamberlik tarihinin bağlamında Yeşaya bir dizi yıkım kehaneti ortaya koymaya başlar. Yirmi ikinci bölüm, Pazar yasası sırasında devrilen Laodikeliler ile "Edom, Moav ve Ammonluların başı"nın Babil'den dışarı çağırılan Filadelfyalılar hakkındadır.

Laodikya Adventizmi, kurtulmak için gerekli karakterden yoksundur ve Pazar yasası sırasında Rabbin ağzından kusurlar. Bu gerçeği yalnızca bir sonraki noktayı vurgulamak için not ediyorum. Yeşaya yirmi ikinci bölüm, Laodikya'nın kaybolmasının başka bir nedenini temsil eder; çünkü yıkım kehaneti "görü" vadisine karşıdır. "Görü" olarak çevrilen iki temel İbranice sözcük vardır. Bunlardan biri peygamberlik olaylarının sıralamasını, diğeri ise Mesih'e dair bir görüşü ifade eder. Biri kilisenin dışıyla, diğeri kilisenin içiyle ilgilidir. Yirmi ikinci bölümde kullanılan sözcük, peygamberlik olaylarını temsil eden "görü"dür ve Özdeyişler kitabında "görü" diye çevrilen sözcükle aynıdır.

Vahyin olmadığı yerde halk mahvolur; ama yasayı tutan mutludur. Özdeyişler 29:18.

"görüm Vadisi'nin yükü", dünyanın sonunda Tanrı'nın kilisesindeki ibadet edenlerin iki sınıfını tanımlayan peygamberlik sözüdür. Şebna tarafından temsil edilen sınıf Laodikya'dır ve diğer sınıf Hilkiya oğlu Elyakim tarafından temsil edilen Filadelfya'dır. Bölümdeki iki sınıf arasındaki ayırım elbette on bakirenin benzetmesindeki ayrımla aynıdır. Bir sınıfın gece yarısında yağı vardır, diğer sınıfın yoktur. "Yağ" bir sembol olarak bulunduğu bağlama göre farklı gerçekleri temsil eder, ancak Yeşaya 22'de on bakirenin "yağı" "görüm" kelimesiyle temsil edilir. Bir sınıfın "yağı" vardır, diğerinin yoktur.

Bütün dünyanın Rabbi'nin yanında duran meshedilmişler, bir zamanlar Şeytan'a örtücü keruv olarak verilmiş olan konuma sahiptirler. Tahtını çevreleyen kutsal varlıklar aracılığıyla Rab, yeryüzünün sakinleriyle sürekli bir iletişim sürdürür. Altın yağ, Tanrı'nın lütfuyla imanlıların lambalarını titreyip sönmeyeceğini diye sürekli olarak beslediğini simgeler. Tanrı'nın Ruhu'nun mesajları aracılığıyla bu kutsal yağ gökten dökülmeseydi, kötülüğün güçleri insanlar üzerinde

bütünüyle denetim kurardı.

Tanrı bize gönderdiği mesajları kabul etmediğimizde O'nun onuru zedelenir. Böylece, karanlıkta olanlara ileilmek üzere ruhlarımıza dökmek istediği altın yağı reddetmiş oluruz. "İşte, damat geliyor; ona kavuşmaya çıkın" çağrısı geldiğinde, kutsal yağı almamış, Mesih'in lütfunu yüreklerinde beslememiş olanlar, akılsız bakireler gibi, Rableriyle buluşmaya hazır olmadıklarını göreceklerdir. Kendi içlerinde o yağı elde edecek güçleri yoktur ve yaşamları mahvolur. Ama eğer Tanrı'nın Kutsal Ruhunu istenirse, Musa'nın yaptığı gibi, "Görkemini bana göster" diye yalvarırsak, Tanrı'nın sevgisi yüreklerimize bol bol dökülecektir. Altın borular aracılığıyla, altın yağ bize aktarılacaktır. "Ne güçle ne kuvvetle, ancak Ruhumla" diyor Her Şeye Egemen Rab. Doğruluk Güneşi'nin parlak ışınlarını alarak, Tanrı'nın çocukları dünyada ışıklar gibi parlar. Review and Herald, 20 Temmuz 1897.

Peygamberlerin ruhları birbirleriyle uyum içindedir ve Zekeriya'nın iki meshedilmiş de Vahiy 11'in iki tanığıdır.

İki tanıkla ilgili olarak peygamber ayrıca şöyle der: 'Bunlar, yeryüzünün Tanrısı'nın önünde duran iki zeytin ağacı ve iki şamdandır.' 'Sözün,' dedi mezmurcu, 'ayaklarıma kandil, yoluma ışıktır.' Vahiy 11:4; Mezmur 119:105. İki tanık, Eski ve Yeni Antlaşma'nın Kutsal Yazılarını temsil eder. Her ikisi de Tanrı'nın yasasının kaynağı ve sürekliliğine ilişkin önemli tanıklıklardır. Her ikisi, kurtuluş planına da tanıklık eder. Eski Antlaşma'daki tipler, kurbanlar ve peygamberlik sözleri, gelecek olan bir Kurtarıcı'ya işaret eder. Yeni Antlaşma'nın Müjdeleri ve Mektupları ise, tip ve peygamberlik aracılığıyla önceden bildirildiği şekilde tam olarak gelmiş olan bir Kurtarıcı'yı anlatır. Büyük Çekişme, 267.

Zekeriya'daki iki meshedilmiş kişi, Vahiy 1. bölümde tasvir edilen iletişim sürecini temsil eder. Tarihsel olaylara dair peygamberce bir "görüm" olan "yağ", Eski ve Yeni Antlaşma aracılığıyla aktarılır. Vahiy 11. bölümde bu iki tanık bağlama göre Musa ve İlyas olarak tanımlanır. Musa ve İlyas kendi başlarına birer semboldür.

Başkalaşım Dağı'nda ya da Vahiy 11'de olduğu gibi birlikte temsil edildiklerinde, iki farklı gerçeğin simgeleridirler. Başkalaşım Dağı'nda Pazar yasası krizi sırasındaki şehitleri ve yüz kırk dört bini temsil ederler; oysa Vahiy 11'de Eski ve Yeni Ahit'i temsil ederler. Ama Adventizm için daha fazlasını temsil ederler. Yahudiler için iki tanık, Eski Ahit'i temsil eden "Yasa ve Peygamberler"di; Hıristiyanlar için iki tanık Eski ve Yeni Ahit'ti; ama Adventizm için iki tanık Tanrı'nın sözü ve İsa'nın tanıklığıdır. İşte bu yüzden Yuhanna Patmos'taydı.

Ben de kardeşiniz ve sıkıntıda, İsa Mesih'in egemenliğinde ve sabrında paydaşınız olan Yuhanna, Tanrı'nın sözü uğruna ve İsa Mesih'in tanıklığı uğruna Patmos denen adada bulunuyordum. Vahiy 1:9.

Yeşaya 22'de, Musa ve İlyas'tan oluşan iki tanık temsil edilir; ancak bu, bölüme Alfa ve Omega ilkesini uygularsanız anlaşılabilir. İsa'nın, Emaus yolunda öğrencilerine peygamberlik olaylarının "görümünü" açıklamaya nereden başladığını düşünün.

"Musa'dan, yani Kutsal Kitap tarihinin bizzat alfasından başlayarak, Mesih Kutsal Yazıların tümünde kendisiyle ilgili olanları açıkladı." Çağların Arzusu, 796.

İlyas, Rab'bin büyük ve korkunç gününden önce ortaya çıkan peygamberdir; Alfa ve Omega ilkesine dayanan ve babaların yüreklerini (alfa) çocuklara (omega) döndüren bir mesajla. Musa ve İlyas, Kutsal Kitap peygamberliğinin Alfa ve Omega'sını temsil eder. Bunu işitebiliyorsanız, Musa, William Miller'di. Hem Musa hem de Miller öldü ve her ikisi de ilhamla kurtulmuş olarak tanımlandılar. Musa ise elbette ölümünden hemen sonra diriltildi, ama melekler dirilişine kadar Miller'ın mezarının çevresinde bekliyor. İlyas, Rab'bin büyük ve korkunç gününün gelişinden önceki son elçiyi temsil eder.

Yahudiler, Tanrı'nın Sözü'nde önceden haber verilmiş olan mesajın ilan edilmesini engellemeye çalıştılar; ama peygamberlik sözü mutlaka yerine gelmelidir. Rab şöyle diyor: 'İşte, Rab'bin o büyük ve korkunç günü gelmeden önce size peygamber İlyas'ı göndereceğim' (Malaki 4:5). Birisi İlyas'ın ruhu ve gücüyle gelecek ve o görüldüğünde, insanlar şöyle diyebilir: 'Fazla gayretlisin, Kutsal Yazılar'ı gerektiği gibi yorumlamıyorsun. Sana mesajını nasıl öğretmen gerektiğini söyleyeyim.'

Tanrı'nın işiyle insaninkini ayırt edemeyen birçok kişi var. Tanrı'nın bana verdiği gibi gerçeği söyleyeceğim ve şimdi diyorum ki: Eğer kusur bulmaya devam eder, çekişme ruhuna sahip olursanız, gerçeği asla bilemeyeceksiniz. İsa öğrencilerine şöyle dedi: "Size söyleyecek daha çok şeyim var, ama şimdi bunlara dayanamazsınız" (Yuhanna 16:12). Kutsal ve ebedi şeyleri takdir edecek durumda değillerdi; ama İsa, onlara her şeyi öğretecek ve onlara söylemiş olduğu her şeyi hatırlatacak Tesellici'yi göndereceğine söz verdi. Kardeşler, güvenimizi insana bağlamamalıyız. "Burnunda nefes olan insandan el çekin; çünkü onun ne değeri var?" (Yeşaya 2:22). Çaresiz canlarınızı İsa'ya dayamalısınız. Dağda bir pınar varken vadideki pınardan içmek bize yaraşmaz. Aşağıdaki dereleri bırakalım; daha yüksek kaynaklara gelelim. Anlamadığınız ya da üzerinde anlaşmadığınız bir hakikat noktası varsa, araştırın, Kutsal Yazıları Kutsal Yazılarla karşılaştırın, Tanrı'nın Sözü'nün madenine gerçeğin sondajını derinlere indirin. Kendinizi ve görüşlerinizi Tanrı'nın sunağına koymalı, önceden oluşmuş düşüncelerinizi bir kenara bırakmalı ve Göklerin Ruhu'nun sizi bütün gerçeğe yöneltmesine izin vermelisiniz. Seçilmiş Mesajlar, kitap 1, 412.

Yeşaya yirmi ikide, dünyanın sonunda, kuzeyin kralı Yeruşalim üzerine yürürken, Shebna ve Eliakim Adventizm içindeki bilge ve akılsızları temsil eder. Hilkiyah'ın oğlu Eliakim'in "görüm"ü vardı, Shebna'nın yoktu.

Vahyin olmadığı yerde halk mahvolur; ama yasayı tutan mutludur. Özdeyişler 29:18.

Peygamberlik mesajı, yani bu ayetin "görümü" iki şeyi ele alır. Peygamberlik ışığındaki artışı anlarsın ve yaşarsın; anlamazsan ölürsün. Anlamazsan, Pazar yasası sınavında Sebt Günü'nü tutmaya hazırlanamazsın. "Çok geç" olacak. Laodikyalı Adventistler Pazar yasasında yıkıldıklarında, "hakikatin görümünü" reddettikleri için yasayı reddederler. Yağları yoktur; sınama dönemi kapanmadan hemen önce mühürü açılan bilgi artışını anlamazlar.

Çünkü "Zenginim, mal varlığım arttı ve hiçbir şeye ihtiyacım yok" diyorsun; ve bilmiyorsun ki sen sefilsin, perişansın, yoksulsun, körsün ve çıplaksın. Vahiy 3:17.

Yeşaya'nın işareti, üç yıl boyunca çıplak ve yalınayak yürümesidir. Bunu, peygamberlik mesajıyla uyarılacak olanlara uyarı olsun diye yaptı; çünkü peygamberlik olaylarına ilişkin görüşü anlamazsanız, Pazar yasasıyla karşı karşıya kalıp sefil, perişan, yoksul, kör ve çıplak bir durumda sürüklenip götürülen bir tutsak haline geleceksiniz. Yeşaya, Yeşaya'nın tarihi için bir işaret ve harikaydı, ama bundan da çok dünyanın sonu için.

Şimdi bütün bu olaylar onlara ibret olsun diye oldu; ve bunlar, çağların sonu üzerimize gelmiş olan bizleri uyarmak için yazıldı. 1. Korintliler 10:11.

Yirmi ikinci bölümün ilk beş ayetinde, Davut'un kenti Yeruslaim, "gürültülü", "sevinçli" ve "gürültülerle dolu" bir şehir olarak tanımlanır. Dünyasal kimseler tarafından bile kullanılan klasik bir Kutsal Kitap sözü, on üçüncü ayettekiler sevinçle, "Yiyelim, içelim; çünkü yarın öleceğiz" dediklerinde, "sevinçli" "gürültülü" ve "gürültülerle dolu" şehri temsil etmek için bu bölümde kullanılır. Yine de sevinçli olsalar da, erkekleri öldürülmüştür; fakat ne kılıçla ne de savaşta, bu yüzden Yeşaya şu soruyu sorar: "Neyin var?"

Her ne dertleri varsa, bu onları çatılara çıkmaya sevk etti. Çatılar, güneşe, aya ve yıldızlara tapınmanın bir sembolüdür; aynı zamanda spiritüalizmin bir sembolüdür. Bu pasajda Adventizm ruhsal bir aldanış altındadır.

Ve damların üzerinde göğün ordusuna tapınanları; ve tapınıp Rab adına yemin edenleri; ve Malcham adına yemin edenleri; ve Rab'den yüz çevirenleri; ve Rab'bi aramamış, ona danışmamış olanları.

Rab Tanrı'nın huzurunda sessiz ol; çünkü Rab'bin günü yakındır; çünkü Rab bir kurban hazırladı, konuklarını çağırdı. Rab'bin kurban gününde, önderleri, kralın çocuklarını ve yabancı giysiler giyenlerin hepsini cezalandıracağım. Aynı gün, eşikten atlayıp efendilerinin evlerini şiddet ve hileyle dolduranların hepsini de cezalandıracağım. Sefanya 1:5-9.

Pazar yasası krizi sırasında, Yeruslaim olarak temsil edilen Adventizm "Görüm Vadisi"ndedir. "Yağ" ya da "görüm" ile temsil edilen peygamberlik mesajını reddedenler, Pavlus'un 2. Selanikliler'de ele aldığı ruhçuluğu uygulamaktadır. Orada ayrıca gerçeğin sevgisini kabul etmeyenleri (Şevna) de buluruz.

Ve bu nedenle Tanrı onlara yalana inansınlar diye güçlü bir aldanış gönderecek: Gerçeğe inanmayıp haksızlıktan zevk alanların hepsi mahkûm olsun diye. 2 Selanikliler 2: 11, 12.

Elbette, Pavlus'un kullandığı "gerçek" sözcüğü, Alfa ve Omega'yı temsil eden üç İbrani harfinin birleştirilmesiyle oluşturulan İbranice "gerçek" sözcüğünden alınmış bir Yunanca sözcüktür. Alfa ve Omega ilkesi olarak temsil edilen "gerçek" in reddi, Laodikyalılar üzerinde güçlü bir aldanışa yol açar ve bu aldanış spiritizmdir.

Peygamber Yeşaya şöyle diyor: "Size, ruhlarla ilişki kuranlara ve mırıldanıp fısıldayan büyücülere danışın derlerse, bir halk kendi Tanrısına danışmaz mı? Yaşayanlar için ölümlere mi danışılır? Yasa'ya ve Tanıklığa! Eğer söyledikleri bu söze göre değilse, onlarda ışık yoktur." Yeşaya 8:19, 20. Eğer insanlar, Kutsal Yazılar'da insanın doğası ve ölümlerin durumu hakkında bu kadar açıkça ifade edilen gerçeği kabul etmeye istekli olsalardı, ruhçuluğun iddialarında ve

tezahürlerinde, Şeytan'ın güç ve belirtilerle ve yalancı harikalarla işleyişini görürlerdi. Ama bedensel yüreğe bu denli hoş gelen özgürlükten vazgeçmek ve sevdikleri günahlardan el çekmek yerine, kalabalıklar ışığa gözlerini kapatıp uyarıları umursamadan dümdüz yürür; bu sırada Şeytan etraflarına tuzaklarını örer ve onlar onun avı olurlar. “Kurtulsunlar diye gerçeği sevip benimsemedikleri için” Tanrı da “yalana inansınlar diye onlara güçlü bir aldaniş gönderir.” 2. Selanikliler 2:10, 11. Büyük Çatışma, 559.

Yeşaya 22. bölümde, sevinçli şehrin erkekleri öldürülür; ama savaşta ya da kılıçla değil, birbirlerine bağlanıp kaçmış önderlerle birlikte öldürülürler.

Kilise dünyanınkine benzer bir yol izlerse, aynı akıbete uğrayacaktır. Bilakis, daha fazla ışık aldıkları için cezaları, tövbe etmeyenlerinkinden daha ağır olacaktır.

Biz, bir halk olarak, yeryüzündeki diğer bütün halklardan daha ileri bir hakikate sahip olduğumuzu beyan ederiz. Öyleyse hayatımız ve karakterimiz böyle bir imanla uyum içinde olmalıdır. Doğruların, göksel ambar için değerli başaklar gibi demetler hâlinde bağlanacağı; kötülerinse, deliceler gibi, son büyük günün ateşleri için toplanacağı gün kapımızdadır. Ama buğdayla deliceler “hasada kadar birlikte büyürler.” Tanıklıklar, cilt 5, 100.

Yeşaya yirmi ikideki önderlik, "okçular" tarafından birbirine bağlanmıştır. Şebna, evin üzerindeki yönetici olarak tanımlanır ve onun makamı Hilkiya oğlu Elyakim'e verilecektir. Yeşaya yirmi ikide, peygamberlik olaylarının "görü"süyle temsil edilen peygamberlik mesajı, kuzeyin kralı yaklaşırken Kudüs'te ibadet edenlerin iki sınıfını ortaya çıkarmıştır. Bu sınıflardan biri göksel ambara, diğeri ise son günlerin ateşlerine bağlanmaktadır. Kötüleri bağlayan şey "okçular"dır; bu, Tanrı'nın Sözü'nde İslam'ın birçok simgesinden biridir.

Ve Kedar'ın oğullarının yiğitleri olan okçuların geriye kalan sayısı azalacak; çünkü bunu İsrail'in Tanrısı RAB söyledi. Yeşaya 21:17.

Ve işte İsmail'in oğullarının adları; adlarına göre, soylarına göre: İsmail'in ilk doğanı Nebayot; Kedar, Adbeel, Mıbsam, Mişma, Duma, Massa, Hadar, Tema, Yetur, Nafiş ve Kedema. Bunlar İsmail'in oğullarıdır; şehirlerine ve kalelerine göre adları şunlardır: kabilelerine göre on iki önder. Yaratılış 25:13-16.

Adventizmin liderliği, İslam'ın, Kutsal Kitap peygamberliğinin yerine gelmesi olarak, 11 Eylül 2001'de Amerika Birleşik Devletleri'ne saldırdığına dair mesajı reddettiklerinde okçular tarafından bağlandı. 11 Eylül'deki saldırı, 1989'da Sovyetler Birliği'nin çöküşü sırasında mühürü açılan mesajın doğrulanmasıydı. İslam'ın 11 Eylül'deki saldırısı, İslam'ın dizginleneceğine dair bir peygamberliğin, bir günün bir yılı temsil ettiğini belirten Miller'in temel peygamberlik kuralını doğrularak birinci meleğin mesajını güçlendirdiği 11 Ağustos 1840'a paraleldi. 11 Ağustos 1840, bir gün bir yıl ilkesine dayanan öngörülmüş bir olayın gerçekleşmesiydi. Bu gerçekleştiğinde, birinci meleğin mesajı dünyanın her misyon istasyonuna taşındı.

11 Eylül, Adventizme ilan etmesi için verilen “görüm”ün temel kuralını doğruladı. Bu kural, tarihin tekerrür ettiğidir. 11 Ağustos 1840'ta bir gün bir yıl ilkesinin doğrulanmasıyla, Vahiy 10'un güçlü meleği indi ve bu iniş, Miller'in yargı saati mesajının güçlenmesini işaretledi; böylece 11

Eylül'de Vahiy 18'in meleğinin inişini tipolojik olarak örneklemiş oldu.

New York'un bir gelgit dalgasıyla silinip süpürüleceğini ilan ettiğimi söyleyen söz nereden çıktı? Bunu asla söylemedim. Orada kat üstüne kat yükselen büyük binalara bakarken, “Rab yeryüzünü dehşetle sarsmak için ayağa kalktığında ne korkunç sahneler yaşanacak! O zaman Vahiy 18:1-3'ün sözleri yerine gelecek.” dedim. Vahiy'in on sekizinci bölümünün bütünü, yeryüzüne gelecek olana dair bir uyarıdır. Ama New York'ta neler olacağına dair özel bir ışığım yok; yalnız biliyorum ki bir gün oradaki büyük binalar Tanrı'nın gücünün çevirmesi ve altüst etmesiyle yıkılacak. Bana verilen ışıktan biliyorum ki, dünyada yıkım var. Rab'den tek bir söz, kudretli gücünün tek bir dokunuşu, ve bu devasa yapılar yıkılacak. Korkunçluğunu hayal bile edemeyeceğimiz sahneler yaşanacak. Review and Herald, 5 Temmuz 1906.

Elbette İslam hakkında söylenebilecek çok daha fazla şey var, ancak Shebna, tarihin tekerrürüne dayanan ve bu tekerrürün temel gerçeği—bir şeyin başlangıcının o şeyin sonunu gösterdiği—eşliğinde peygamberlik tarihinin “vizyonunu” reddedenleri temsil eder. 11 Ağustos 1840'ta İslam'ın dizginlenmesi Vahiy 10'un meleğini indirdi ve 11 Eylül'de İslam'ın serbest bırakılması Vahiy 18'in meleğini indirdi.

Ve dedim: Dinleyin, yalvarırım, ey Yakup'un önderleri ve İsrail evinin yöneticileri; adaleti bilmek size düşmez mi? İyiden nefret eder, kötüyü seversiniz; derilerini üzerlerinden yüzüp, etlerini kemiklerinden sıyırsınız. Halkımın etini de yer, derilerini yüzersiniz; kemiklerini kırar, tencere için parçalara böler, kazan içindeki et gibi doğrarsınız. O zaman Rab'be feryat edecekler, ama O onları işitmeyecek; o vakitte yüzünü onlardan gizleyecek, çünkü yaptıklarında kötü davrandılar. Halkımı saptıran peygamberler hakkında Rab şöyle diyor: Dışleriyle ısırp “Esenlik!” diye bağırırlar; ama ağızlarına bir şey koymayanın üzerine savaş hazırlarlar. Bu yüzden üzerinize gece olacak ki görüm görmeyeceksiniz; size karanlık olacak ki kehanette bulunamayacaksınız; güneş peygamberlerin üzerine batacak ve gün onların üzerinde karanlık olacaktır. O zaman görenler utanacak, falcılar şaşkına dönecek; evet, hepsi dudaklarını örtecek, çünkü Tanrı'dan bir yanıt yok. Ama ben gerçekten Rab'bin Ruhu'yla, güçle, adaletle ve kudretle doluyum; Yakup'a suçunu, İsrail'e günahını bildirmek için. Bunu dinleyin, yalvarırım, ey Yakup evinin önderleri ve İsrail evinin yöneticileri; adaletten iğrenen ve her doğruluğu çarpıtın sizler! Siyon'u kanla, Yerusolim'i kötülükle kuruyorlar. Önderleri rüşvet için yargılar, kâhinleri ücretle öğretir, peygamberleri para karşılığı kehanette bulunur; yine de Rab'be dayanıp, “Rab aramızda değil mi? Üzerimize hiçbir kötülük gelmez” derler. Mika 3:1-11.

Ariel'e [Yerusolim] karşı savaşan bütün ulusların kalabalığı —ona ve istihkamına karşı savaşanların, onu sıkıntıya sokanların tümü— gece görülen bir rüya gibi olacaktır. Aç bir adam rüyasında yediğini görür; ama uyanınca karnı boştur. Susamış bir adam rüyasında içtiğini görür; ama uyanınca, bak, bitkindir ve canı susuzluktan yanar. Siyon Dağı'na karşı savaşan bütün ulusların kalabalığı da böyle olacaktır. Durun ve şaşın; bağırın, çılgınlık atın! Şarapsız sarhoşlar; sert içkisiz sendeleyip duruyorlar. Çünkü Rab üzerinize derin uyku ruhu döktü ve gözlerinizi kapadı; peygamberlerinizi ve önderlerinizi—görenleri—örtüp kapadı. Bütün görüş de sizin için mühürlü bir kitabın sözleri gibi oldu: İnsanlar kitabı okumuş birine verip, “Lütfen bunu oku” derler; o da, “Okuyamam; çünkü mühürlü” der. Sonra kitap okumuş olmayan birine

verilerek, “Lütfen bunu oku” denir; o da, “Ben okuma bilmem” der. Bunun için Rab şöyle dedi: Bu halk ağzıyla Bana yaklaşır, dudaklarıyla Bana saygı gösterir; ama yüreklerini Benden uzaklaştırdılar ve Benden korkuları insan buyruğuyla öğretilmektedir. Bu nedenle, işte, bu halk arasında olağanüstü, şaşılacak bir iş ve bir harika yapmayı sürdüreceğim; çünkü bilge adamlarının bilgeliği yok olacak, ihtiyatlıların anlayışı gizlenecek. Öğütlerini Rab’den gizlemek için derinlere dalanların vay haline! İşlerini karanlıkta yapar ve, “Bizi kim görüyor? Bizi kim biliyor?” derler. Siz işleri tersyüz ediyorsunuz; çömlekçi kil yerine mi konacak? Eser, kendisini yapan için, “O beni yapmadı” diyebilir mi? Ya da biçim verilen, onu biçimleyene, “Onun hiç anlayışı yok mu?” diyebilir mi? Yeşaya 29:7-16.

Yeşaya’ya göre Görüm Vadisi, "sıkıntı günü, ezilip çiğnenme günü ve Her Şeye Egemen RAB Tanrı tarafından Görüm Vadisi’nde şaşkınlığa düşürülme; surların yıkılması ve dağlara feryat edilmesi"dir. Bu yüzden Yeşaya acı acı ağlar; tıpkı İsa gibi.

İsa’nın gözyaşları, kendi acılarını önceden düşünmesinden kaynaklanmıyordu. Önünde, yakında büyük bir karanlığın dehşetinin onu gölgeleyeceği Getsemani vardı. Gözlerinin önünde, yüzyıllar boyunca kurbanlık hayvanların içeri götürüldüğü Koyun Kapısı da duruyordu. Bütün bu sunuların, dünyanın günahları için sunacağı kurbanı işaret ettiği büyük Karşıtık olan O’nun için de bu kapı yakında açılacaktı. Yakında, yaklaşan ıstırabının sahnesi olan Golgota vardı. Yine de Kurtarıcı, zalimce ölümünü hatırlatan bu şeyler yüzünden ruhunun ıstırabı içinde ağlayıp inlemedi. Onunki bencil bir keder değildi. Kendi çekeceği ıstırabı düşünmek, o yüce, özverili ruhu korkutmadı. İsa’nın yüreğini delen, Kudüs’ün haliydi—Tanrı’nın Oğlu’nu reddeden ve O’nun sevgisini hor gören, kudretli mucizeleriyle ikna olmayı reddeden ve O’nun canını almak üzere olan Kudüs. O, Kurtarıcısını reddetme suçluluğu içinde ne halde olduğunu ve yarasını yalnız O iyileştirebilecek olanı kabul etmiş olsaydı ne olabileceğini gördü. Onu kurtarmaya gelmişti; ondan nasıl vazgeçebilirdi?

İsrail ayrıcalıklı bir halk olmuştu; Tanrı onların tapınağını kendi meskeni kılmıştı; o, 'konumuyla güzel, bütün dünyanın sevinci' idi. Mezmur 48:2. Bir babanın tek çocuğuna duyduğu türden, Mesih'in koruyucu ilgisinin ve şefkatli sevgisinin bin yılı aşkın bir süreye yayılan kaydı oradaydı. O tapınakta peygamberler ciddi uyarılarını dile getirmişti. Orada yanan buhurdanlar sallanmış, tapınanların dualarıyla karışan buhur Tanrı'ya yükselmişti. Orada, Mesih'in kanının simgesi olarak, hayvanların kanı akmıştı. Orada Yehova bağışlama kapağının üzerinde yüceliğini göstermişti. Orada kâhinler görev yapmış, simge ve törenin tantanası çağlar boyunca sürüp gitmişti. Ama bütün bunların sonu gelmeliydi.

İsa —o el ki hastaları ve acı çekenleri ne çok kez kutsamıştı— elini kaldırdı ve helâke mahkûm kente doğru sallayarak, kederle kesik kesik dökülen sözlerle şöyle haykırdı: “Keşke, sen de, hiç değilse bu gününde, esenliğine ait olan şeyleri bilmiş olsaydın!—” Burada Kurtarıcı durakladı ve Tanrı’nın ona vermek istediği yardımı —Sevgili Oğlu’nun armağanını— kabul etseydi Yerusâlim’in nasıl bir durumda olabileceğini söylemeden bıraktı. Yerusâlim, bilme ayrıcalığına sahip olduğu şeyi bilmiş ve Göklerin ona gönderdiği ışığa kulak vermiş olsaydı, refahının gururuyla dimdik ayakta durur, krallıkların kraliçesi olur, Tanrı’nın bağışladığı güçten aldığı kuvvetle özgür yaşardı. Kapılarında silahlı askerler beklemez, surlarından Roma sancakları dalgalanmazdı. Kurtarıcısını kabul etseydi Yerusâlim’i kutsayabilecek o görkemli

yazgı, Tanrı Oğlu'nun gözlerinin önünde yükseldi. O, Yerus alim'in Kendisi aracılığıyla ağır hastalığından Őifa bulabileceğini, esaretten kurtulabileceğini ve yeryüzünün kudretli başkenti olarak kurulabileceğini gördü. Surlarından barıŐın güvercini bütün uluslara doğru uçup giderdi. Dünyanın ihtiŐamının tacı olurdu.

Ama Yerus alim'in ne olabileceğine dair parlak tablo Kurtarıcı'nın gözlerinin önünden silinir. O, Şehrin Şimdi Roma boyunduruğu altında, Tanrı'nın hoŐnutsuzluđunu üzerinde taşıyan ve O'nun cezalandırıcı yargısına mahkûm olduğunu kavrar. Ağıdına kaldığı yerden devam eder: "Ama Şimdi bunlar gözlerinden saklandı. Çünkü üzerine öyle günler gelecek ki, düşmanların sana set kurup seni çepeçevre saracak ve her yandan sıkıŐtıracak; seni ve içindeki çocuklarını yerle bir edecek; sende taş üstünde taş bırakmayacaklar; çünkü ziyaret bulunduğun zamanı bilmedin."

Mesih, Yerus alim'i çocuklarıyla birlikte kurtarmaya gelmişti; ancak Feris  gururu, riyak rlık, kıskançlık ve kötü niyet O'nun amacını gerçekteŐtirmesini engellemiŐti. İsa, yıkıma yazgılı Őehre uğrayacak korkunç cezayı biliyordu. Yerus alim'in ordularla çevrildiğini, kuŐatma altındaki sakinlerin açlığa ve ölüme sürüklendiğini, annelerin kendi çocuklarının ölü bedenleriyle beslendiğini ve doğal sevgi açlığın kemiren sancılılarıyla yok olup giderken hem anne babaların hem çocukların birbirlerinin elinden son lokma yiyeceği kapıŐtıđını gördü. Yahudilerin, O'nun sunduğu kurtuluşu reddetmekle ortaya koydukları inatlarının, istilacı ordulara boyun eğmeyi de reddetmelerine yol açacağını gördü. Üzerinde yükseltileceği Golgota'yu, ormanın ağaçları kadar sık haçlarla kaplı olarak seyretti. Zavallı sakinlerin işkence tezg hında ve çarmlıha gerilerek acı çektiğini, güzel sarayların yok edildiğini, tapınağın harabeye döndüğünü ve Şehir tarla gibi sürülürken onun muazzam duvarlarından taş üstünde taş kalmadığını gördü. Kurtarıcı'nın o dehŐet verici sahne karşısında ıstırap içinde ağlaması pek l  yerindeydi.

Kudüs O'nun özenle koruduğu bir evlat gibiydi; ve Şefkatli bir baba yoldan çıkmıŐ bir oğul için nasıl yas tutarsa, İsa da sevgili Şehir için öyle ağladı. Seni nasıl bırakayım? Seni yıkıma adanmıŐ olarak nasıl göreyim? Günahının kadehini doldurman için seni salıvermek zorunda mıyım? Bir tek can öylesine değerlidir ki, onunla kıyaslandığında dünyalar önemini yitirir; oysa burada kaybolmak üzere olan koca bir ulus vardı. Batıya hızla kayan güneş göklerde gözden kaybolduğunda, Kudüs'ün l tuf günü sona erecekti. Alay Zeytin Dağı'nın tepesinde duraklarken, Kudüs'ün tövbe etmesi için henüz çok geç değildi. Merhamet meleği o sırada kanatlarını topluyor, altın tahtından inmek ve adalete, süratle yaklaşan yargıya yer vermek üzereydi. Ama Mesih'in büyük sevgi yüreği, O'nun merhametlerini hor görmüş, uyarılarını küçümsemiŐ ve ellerini O'nun kanına bulamak üzere olan Kudüs için hâlâ yalvarıyordu. Kudüs yalnızca tövbe etseydi, henüz çok geç değerildi. Batan güneŐin son ışınları tapınak, kuleler ve burçlar üzerinde oyalanırken, iyi bir melek onu Kurtarıcı'nın sevgisine yöneltip mahvını önlemez miydi? Güzel ama kutsalsız Şehir; peygamberleri taşlamıŐ, Tanrı'nın Oğlu'nu reddetmiş ve tövbesizliğiyle kendini esaretin zincirlerine kilitlemiŐti—merhamet günü neredeyse tükenmiŐti! Çağların Arzusu, 576-578.

Yeşaya, Yerus alim'e karşı savaŐı yirmi ikinci bölümde anlatırken, saldıranlar "kapıda savaş düzeni alırlar." Elam ve Kir silahları hazır bir Şekilde kapıdadır ve ardından Yerus alim'in örtüsünü

keşfederler. Yeşaya'da kapıdaki düşmanlar tarafından keşfedilen "örtü" Mısır'ın gölgesidir.

Vay haline asi çocukların, diyor RAB: Başkasından öğüt alırlar, ama benden değil; ruhumdan olmayan bir örtüyle örtünürler, günaha günah katsınlar diye. Mısır'a inmek için yola koyulurlar, ama bana danışmazlar; kendilerini Firavun'un gücüyle güçlendirmeye ve Mısır'ın gölgesine güvenmeye kalkışırlar! Yeşaya 30:1, 2.

Yeruşalim'in düşmanları şunu kabul ederler: Şebna tarafından temsil edilenler, Mısır'ın kendilerini koruyacağını düşünerek güvenlerini Mısır'a bağlamışlardır; oysa Hilkiya oğlu Elyakim tarafından temsil edilenler "Mısır'ın gölgesi"ne değil, Tanrı'nın Ruhunun örtüsüyle örtünmüş ve "Yüceler Yücesi"nin gölgesine güvenirler.

En Yüce'nin gizli yerinde oturan, Her Şeye Gücü Yeten'in gölgesinde barınır. RAB için şöyle diyeceğim: Sığınağım ve kalemim O'dur; Tanrım O'dur, O'na güveneceğim. Mezmurlar 91:1, 2.

Pazar yasası krizinde, Hilkiya oğlu Elyakim tarafından temsil edilen akıllı bakireler Yüceler Yücesi'nin gölgesine güvenmektedirler; Şevna tarafından temsil edilen akılsız bakireler ise Mısır'ın gölgesine güvenmektedirler. "Discovered" diye çevrilen sözcük, soymak ve esir almak anlamına gelir. Kapıdaki düşmanlar, Yeruşalim'in korumasının kaldırıldığını fark eder ve bunun üzerine Şevna ve yandaşları kendilerini kurtarmaya çalışmaya başlar; çünkü "Davut Kenti'nin gediklerini" görürler ve düşmanın içeri girmesine izin verecek çok sayıda gedik bulunduğunu fark ederler. Panik içinde, on kız benzetmesinde anlatıldığı gibi, akılsızlar korunma aramaya başlar, ama onların hiçbir koruması yoktur.

Shebna kurtuluşu "ormanın zırhı"nda arar, ama artık çok geç. Kudüs'teki evleri sayar ve duvarı tahkim etmek için onları yıkmaya başlar, ama artık çok geç. Aşağıdaki havuzdan su toplarlar ve onu eski havuzun suyuyla birleştirmeye çalışırlar, ama artık çok geç. Suyun Kutsal Ruh'un başlıca sembolü olması, onların umutsuzca yağ aradıklarını gösterir, ama artık çok geç. Bütün çabalarının içinde, havuzların Yaratıcısını ve bu "havuzları" gerçeğin havuzları olarak çok uzun zaman önce O'nun yaptığını unuttular. Eski zamanlarda mesajı sağlayanın Çağların Kayası olduğunu unuttular. William Miller'in çalışmalarıyla atılan temellerle temsil edilen eski yollarda yürümeyi seçtiler.

Düşman, kardeşlerimizin zihinlerini, bu son günlerde ayakta durabilecek bir halkı hazırlama işinden saptırmaya çalışıyor. Onun safsataları, zihinleri içinde bulunduğumuz zamanın tehlikelerinden ve görevlerinden uzaklaştırmak için tasarlanmıştır. Onlar, Mesih'in halkı için Yuhanna'ya vermek üzere gökten getirdiği ışığa hiçbir değer vermezler. Önümüzde duran sahnelerin özel bir ilgi görmeyi gerektirecek kadar önemli olmadığını öğretirler. Göksel kökenli gerçeği etkisiz kılarlar ve Tanrı'nın halkının geçmiş deneyimlerini ellerinden alarak, bunun yerine onlara sahte bir bilim verirler.

'RAB şöyle diyor: Yollarda durun, bakın; iyi yolun bulunduğu eski yolları sorun ve onda yürüyün.' Yeremya 6:16.

Hiç kimse imanımızın temellerini—işimizin başlangıcında sözün dua ile incelenmesi ve vahiy yoluyla atılmış olan temelleri—söküp atmaya kalkışmasın. Son elli yıldır bu temeller üzerine

inşa ediyoruz. İnsanlar, yeni bir yol bulduklarını ve atılmış olandan daha sağlam bir temel atabileceklerini sanabilir. Ama bu büyük bir aldanıştır. Atılmış olandan başka bir temel hiç kimse atamaz.

Geçmişte birçok kişi yeni bir inancın inşasına, yeni ilkelerin tesisine girişti. Ama inşa ettikleri yapı ne kadar ayakta kaldı? Çok geçmeden yıkıldı, çünkü Kaya üzerine kurulmamıştı.

İlk öğrenciler insanların sözleriyle karşı karşıya gelmek zorunda kalmadılar mı? Yanlış teorileri dinlemek ve sonra, her şeyi yaptıktan sonra, ‘Atılmış olandan başka hiç kimse başka bir temel atamaz’ diyerek sağlam durmak zorunda kalmadılar mı? 1. Korintliler 3:11.

"Öyleyse başlangıçtaki güvenimizi sonuna kadar sapasağlam tutmalıyız. Tanrı ve Mesih tarafından bu halka kudretli sözler gönderildi; bu sözler onları dünyadan, adım adım, şimdiki gerçeğin apaçık ışığına çıkardı. Dudaklarına kutsal ateş dokunmuş olan Tanrı'nın hizmetkârları mesajı ilan ettiler. İlahi beyan, ilan edilen gerçeğin gerçekliğine mührünü bastı." Testimonies, cilt 8, 296, 297.

Bütün bunların gerçekleştiği "gün", Yeşaya'nın, Orduların Rab Tanrısı'nın "ağlamaya, yas tutmaya, başı tıraş etmeye ve çul kuşanmaya" çağırdığı gün olarak tanımladığı Kutsal Kitap'ta geçen "gün"dür.

Rab Musa'ya şöyle dedi: Bu yedinci ayın onuncu günü de kefaret günü olacaktır; bu sizin için kutsal bir toplantı olacaktır; kendinizi alçaltacak ve Rab'be ateşle yapılan bir sunu sunacaksınız. Aynı gün hiçbir iş yapmayacaksınız; çünkü bu, Tanrınız Rab'bin önünde sizin için kefaret yapılması günüdür. O gün kendini alçaltmayan herkes halkının arasından atılacaktır. O gün herhangi bir iş yapan herkesi de halkının arasından yok edeceğim. Hiçbir şekilde iş yapmayacaksınız; bu, nesilleriniz boyunca oturduğunuz bütün yerlerde sonsuza dek geçerli bir kural olacaktır. Bu sizin için bir dinlenme Şabatı olacaktır ve kendinizi alçaltacaksınız; ayın dokuzuncu günü akşamdan, akşamdan akşama kadar Şabatınızı kutlayacaksınız. Levililer 23:26-32.

Hilkya'nın oğlu Elyakim ve Şebna ile betimlenen gün, 1844'ten Mikail ayağa kalkıncaya kadar olan tarihsel süreci kapsayan antitipik Kefaret Günü'dür. O dönemde Adventizm “canlarını alçaltmaya” çağırılmıştır; Yeşaya'nın ifade ettiği gibi bu, “ağlamaya, matem tutmaya, saç kazımaya ve çula bürünmeye” çağrıdır.

1844'te Büyük Başkâhinimiz, araştırmacı yargı işine başlamak üzere göksel tapınağın en kutsal yerine girdi. Doğru olarak ölmüşlerin davaları Tanrı'nın önünde gözden geçirilmektedir. Bu iş tamamlandığında, yaşayanlar hakkında hüküm verilecektir. Ne kadar değerli, ne kadar önemli bu ciddi anlar! Her birimizin, göksel mahkemede bekleyen bir davası var. Her birimiz, bedende yaptığımız işlere göre tek tek yargılanacağız. Tipik hizmette, yeryüzündeki tapınağın en kutsal yerinde Başkâhin kefaret işini yerine getirdiğinde, halkın Tanrı'nın önünde canlarını alçaltmaları ve günahlarını itiraf etmeleri gerekiyordu ki günahları için kefaret sağlansın ve silinip yok edilsin. Gökteki tapınakta Mesih halkı adına aracılık ederken ve her dava hakkında nihai, geri alınamaz hüküm açıklanacakken, bu antitipik kefaret gününde bizden daha azı mı beklenecek?

"Bu korkulu ve ciddi zamanda durumumuz nedir? Yazık ki, kilisede nasıl bir kibir hüküm sürüyor; nasıl bir ikiyüzlülük, nasıl bir aldatma, giyime nasıl bir düşkünlük, ne kadar hafiflik ve eğlence tutkusu, nasıl bir üstünlük hırsları! Bütün bu günahlar zihni bulandırdı; öyle ki ebedî şeyler ayırt edilemedi. Bu dünyanın tarihinde nerede bulunduğumuzu bilelim diye Kutsal Yazıları araştırmayacak mıyız? Şu anda bizim için yerine getirilen iş ve bu kefareti sürüp giderken günahkârlar olarak almamız gereken yer konusunda anlayış kazanmayacak mıyız? Ruhlarımızın kurtuluşuna herhangi bir değer veriyorsak, kesin bir değişiklik yapmalıyız. Rab'bi gerçek bir tövbe ile aramalıyız; günahlarımız silinsin diye, derin bir yürek ezikliğiyle günahlarımızı itiraf etmeliyiz." Seçilmiş Mesajlar, kitap 1, 124, 125.

O gün, Orduların Rab'bi Tanrı ağlamaya, yas tutmaya, saçların kazınmasına ve çul kuşanmaya çağırdı: Ama işte sevinç ve neşe; öküz kesmek, koyun kesmek, et yemek ve şarap içmek: Yiyelim, içelim; çünkü yarın öleceğiz. Yeşaya 22:12, 13.

Rab, Şebna'yı canını alçaltmaya çağırdı, ama o yiyip içip eğlenmeye devam etmeyi seçti. Rab, Şebna'nın günahının arındırılmayacağını onun kulağına bildirdi. "Arındırılmak" diye çevrilen sözcük, Levililer'de "kefareti" için kullanılan sözcüktür. Laodikya Adventizmi'nin bu günahı için kefareti sağlanmayacak. Şimdi Yeşaya, Şebna'nın (Laodikyalı Adventistler) Hilkyia oğlu Elyakim'le (Filadelfyalı Adventistler) ilişkisini ele almaya başlıyor.

Şebna, tıpkı Yahuda gibi, "haznedar"dır. Nehemya'nın günlerinde Tovya, Tanrı'nın tapınağında, sunuların saklanması gereken bir odada (hazine odasında) yaşıyordu. Nehemya tapınağı arındırdığında, Tovya'yı ve eşyalarını dışarı attı. Şebna da dışarı atılacaktır. Her ikisi de Pazar yasası sırasında Laodikya Adventizminin kusularak dışarı atılmasını örnekler.

Ammonluların ve Moavlıların İsrail'e karşı sergiledikleri zalimlik ve hainlik nedeniyle Tanrı, Musa aracılığıyla onların ebediyen O'nun halkının topluluğundan uzak tutulmalarını bildirmişti. Bkz. Tesniye 23:3-6. Bu söze meydan okuyarak, başkâhin Tanrı'nın evinin odasında depolanmış sunuları dışarı attı; böylece men edilmiş bir kavmin bu temsilcisine yer açtı. Tanrı'ya, Tanrı'nın ve O'nun gerçeğinin düşmanı olan bu kişiye böyle bir ayrıcalık tanımaktan daha büyük bir saygısızlık gösterilemezdi.

Persya'dan döndüğünde Nehemya, küstahça bir kutsala saygısızlık yapıldığını öğrendi ve izinsiz gireni kovmak için derhal önlemler aldı. "Bu beni çok üzdü," diyor; "bu yüzden Tobya'nın odadaki bütün ev eşyalarını dışarı attım. Sonra buyurdum ve odaları arındırdılar; oraya da Tanrı'nın Tapınağı'na ait kapları, tahıl sunusunu ve günnüğü yeniden getirdim."

"Tapınak yalnızca kutsallığı çiğnenmekle kalmamış, sunular da kötüye kullanılmıştı. Bu durum halkın cömertliğini kırmıştı. Şevk ve gayretlerini yitirmişlerdi ve ondalıklarını vermekte isteksizdiler. Rab'bin evinin hazineleri kıt kanaat doluydu; tapınak hizmetinde çalışan şarkıcıların ve diğerlerinin birçoğu, yeterli destek görmedikleri için, başka yerde çalışmak üzere Rab'bin işini bırakmışlardı." Peygamberler ve Krallar, 670.

Shebna, Judas ve Tobiah'ın üçü de zamanın sonunda Laodikyalı Adventistleri temsil ederler.

Orduların Rab Tanrısı şöyle diyor: Git, sarayın başındaki haznedar Şebna'nın yanına ve de ki: "Burada neyin var? Burada kimin var ki, kendine burada bir mezar oydu; yükseklerde

kendine mezar oyan, kayada kendine bir konut oyan biri gibi?" İşte Rab seni şiddetli bir tutsaklıkla uzaklara götürecektir ve mutlaka seni sıkıca sarıp sarmalayacak. Seni şiddetle döndürüp büyük bir ülkeye top gibi fırlatacak; orada öleceksin ve görkemli savaş arabaları orada efendinin evinin utancı olacak. Seni bulunduğu makamdan atacağım ve konumundan da o seni aşağı indirecek. Yeşaya 22:15-19.

Kuzeyin kralı Kudüs'e yaklaşırken — ve yaklaşmanın aşamalı bir yaklaşım olduğu, Kudüs halkının bunun geldiğini bildiği unutulmamalıdır. Bu, Yeşaya yirminci bölümde, Asur komutanı Tartan Mısır'daki Aşdod'u fethettiğinde belirtilen şeydir. Ne olacağını biliyorlardı ve Şebna vaktini kendisi için gösterişli bir mezar yapmaya harcadı. Arkeologlar Şebna'nın mezarını buldular ve mezarın girişindeki yazıtı çıkardılar; şimdi Britanya Müzesi'ndedir. Şaşırtıcıdır ki, Şebna görevden alınca ve Hilkiya oğlu Elyakim Şebna'nın liderlik görevini devralınca, Hilkiya oğlu Elyakim resmi belgelerde adını basmak için kullanabileceği bir kraliyet mührü aldı. Bu mühür de arkeologlar tarafından bulundu ve İngiltere'de aynı müzededir. Şebna, ölümün işareti olan mezarıyla müzede temsil edilirken; Hilkiya oğlu Elyakim ise yaşamı simgeleyen mühürle müzededir.

Kuzeyin kralıyla ilgili uyarı mesajını reddetmesinden ötürü Şebna, Rabbin ağzından kusuldu ve Vahiy kitabının Laodikeia'ya uyarısında "spewed" diye çevrilen sözcük aslında fışkırır tarzda kusma anlamına gelir. Nehemya'da Tobya'yı ve eşyalarını dışarı attı; Şebna konusunda ise onu bir top gibi uzak bir ülkeye şiddetle fırlattı. Şebna, 1989'da mührü açılmış peygamberlik mesajını reddeden ve mezara—canavarın işaretine—hazırlanan Laodikeia Adventistleridir; Hilkiya oğlu Elyakim ise Tanrı'nın mührünü alan Filadelfya Adventizmidir.

Ve o gün şöyle olacak: Kulum Hilkiya oğlu Elyakim'i çağıracağım; onu senin cübbenle giydireceğim, kemerinle güçlendireceğim ve yönetimini onun eline teslim edeceğim; o, Yeruşalim'in halkına ve Yahuda soyuna baba olacak. Yeşaya 22:20, 21.

Pazar yasası geldiğinde Adventizm'in buğdayı ile deliceleri ayrılır ve muzaffer kilisenin önderliği Hilkiya oğlu Elyakim'e verilir; o zaman Rab, üçüncü meleğin mesajı gür bir haykırışa dönüşüp büyürken kilisesini bir sancak olarak yükseltir. Sadece Elyakim demek yeterliyken "Hilkiya oğlu" ifadesini ekleyerek belki gereğinden fazla tekrar yaptım. Ama baba ile çocuğu birlikte, son yedi bela öncesindeki İlyas mesajının bir sembolüdür. İlyas'ın mesajı, ilki (baba) ve sonuncuyu (oğul) temsil etmek için babalar ve çocuklar sembolizmini kullanır. Bu peygamberî ilişki, yirmi ikinci bölümdeki son bilmecelelere katkıda bulunur. Hilkiya oğlu Elyakim'e verilen vaat, Rab'in Davut'un evinin anahtarını onun omzuna koyacağıdır.

"Davut'un evi", İsa'nın asi Yahudilerle yaptığı son konuşmasında atıfta bulunduğu baba ile oğulun mesajıdır. Ayrıca Vahiy kitabını da orada kapatır. Davut'un evinin bir anahtarı vardı; başka hiçbir şey değilse 22 Ekim 1844'te kullanılan da budur; çünkü bu anahtara atıfta bulunan Kutsal Yazılar'daki tek yer Filadelfya kilisesine yönelik mesajdır.

Davut'un evinin anahtarını onun omzuna koyacağım; o açacak, kimse kapatacak; o kapatacak, kimse açamayacak. Yeşaya 22:22.

Filadelfya'daki kilisenin meleğine yaz: Kutsal olan, gerçek olan, Davut'un anahtarına sahip olan, açan ve hiç kimsenin kapatamadığı, kapatan ve hiç kimsenin açamadığı şöyle diyor: İşlerini biliyorum. İşte, önüne kimsenin kapatamayacağı açık bir kapı koydum; çünkü az gücün var, sözümü tuttun ve adımın inkâr etmedin. İşte, Yahudi olduklarını söyleyip de olmayan, yalan söyleyen Şeytan'ın sinagogundan olanları, gelip ayaklarının önünde secde ettireceğim ve seni sevdiğimi bilecekler. Sabırla dayanma konusundaki sözümü tuttuğun için ben de seni, yeryüzünde yaşayanları denemek için bütün dünyanın üzerine gelecek olan deneme saatinden koruyacağım. İşte, tez geliyorum; sahip olduğuna sıkı sarıl ki kimse tacını elinden almasın. Galip gelene Tanrımın tapınağında bir sütun yapacağım; artık dışarı çıkmayacak. Onun üzerine Tanrımın adını, Tanrımın kentinin adını—gökten Tanrımdan inen yeni Yeruşalim'i—ve benim yeni adımın yazacağım. Kulağı olan, Ruh'un kiliselere ne söylediğini işitsin. Vahiy 3:7-12.

Elyakim, Millerci hareket döneminde 22 Ekim 1844'te En Kutsal Yer'i açan bir Filadelfyalıyı temsil eder. O dönemselsel kapıyı açanın Başkâhinimiz Mesih olduğunu biliyorum, ama Mesih anahtarı Hilkiya'nın oğlu Elyakim'in omzuna koydu ve "o açacaktır" der. Bu makalenin başında işaret ettiğim noktaya ulaştık.

Yeşaya'da "yük" kelimesi on sekiz kez geçer; bunların yedisinde omuzda taşınan bir şeyi, on birinde ise bir yıkım kehanetini ifade eder. Bu on sekiz kullanımdan birinde, yıkım kehaneti anlamındaki kelime aynı anda omuzda taşınan bir yükü de ifade etmek için kullanılır.

Görüm Vadisi'nin hikâyesi, Kudüs'te ibadet edenleri iki sınıfa ayıran bir yıkım mesajı hakkındadır. Yargının başladığını bildiren peygamberlik mesajı, Rahip Miller tarafından sunuldu ve 22 Ekim 1844'te Kutsal Yer'in kapısı kapanıp En Kutsal Yer açıldığında sona eren birinci meleğin mesajıydı. William Miller'in omzuna yüklenen ve dünyaya taşımakla görevlendirildiği "yük", birinci meleğin mesajıydı; 22 Ekim 1844'te üçüncü meleğin mesajının gelişyle sona eren bir yıkım kehaneti.

"Davut'un evinin anahtarını onun omzuna koyacağım," ve "o gün" der; "sağlam yere çakılmış olan çivi sökülecek, kesilecek ve düşecek; üzerindeki yük de kesilip atılacak."

Burada "yük" olarak çevrilen sözcük, bir yıkım kehanetini tanımlayan sözcüktür; ancak bu yıkım kehaneti, Yeşaya'nın omuzda taşınan bir şeyi anlatmak için kullandığı İbranice sözcük değildir. Yıkım kehaneti anlamıyla, Hilkiya oğlu Elyakim'in omzuna Davut'un anahtarının konulacağını ifade eder; omzundaki yük bir yıkım kehanetidir. Bu derin bir söz oyunudur!

Bayan White, Kutsal Kitap'a iliştilirilmiş bir anahtar hakkında şöyle diyor.

"Tanrı'nın Sözü'yle bağlantılı olarak, memnuniyetimiz ve sevincimiz için kıymetli sandığım kilidini açan bir anahtar vardır. Her bir ışık huzmesi için minnettarım. Gelecekte, şu anda bize çok gizemli gelen tecrübeler açıklanacaktır. Bazı tecrübeleri ise bu ölümlü ölümsüzlüğü giyinceye kadar asla tam olarak kavrayamayabiliriz." Manuscript Releases, 17. cilt, 261.

Miller açılış konuşmasında rüyası hakkında şunu söylüyor.

"Rüyamda, Tanrı'nın görünmeyen bir el aracılığıyla bana özenle işlenmiş, yaklaşık on inç uzunluğunda ve altı inç kare ebatlarında, abanozdan yapılmış ve incilerle ustalıkla kakmalı bir

sandık gönderdiğini gördüm. Sandığa bir anahtar iliştilmişti. Hemen anahtarı alıp sandığı açtım; hayret ve şaşkınlık içinde, içinin her türden ve her boyda mücevherler, elmaslar, değerli taşlar ve her ölçü ve değerinde altın ve gümüş sikkelerle dolu olduğunu gördüm; sandığın içinde her biri kendi yerine güzelce yerleştirilmişti; ve bu şekilde düzenlenmiş hâllerıyla, yalnızca güneşinkiyle boy ölçüşebilecek bir ışık ve görkem yansıtıyorlardı.” Erken Yazılar, 81.

James White’ın rüyaya ilişkin dipnotlarında, anahtar hakkında şunu söylüyor.

O ‘iliştirilmiş anahtar’, onun peygamberlik sözünü yorumlama tarzıydı-Kutsal Yazıları Kutsal Yazılarla karşılaştırmak-Kutsal Kitap kendi kendisinin yorumcusudur. Bu anahtarla Miller Kardeş ‘sandığı’, yani gelişin büyük gerçeğini dünyaya açtı. James White.

James White bu rüya üzerine yorum yaptı ve bunu yaparken bir giriş yazdı. Şunu fark etmek son derece önemlidir: Miller rüyasını görmüş ve 1847’de yayımlamıştır; bu, Büyük Hayal Kırıklığı’ndan en az iki yıl sonraydı ve eskiden birlik içinde olan Millerci Adventistler dağılmıştı. Miller hareketten ayrılmıştı ve “dört bir yana dağılmış” olan “küçük sürü” hâlâ bu hayal kırıklığının acısını çekiyordu. Miller’in rüyası bu duruma hitap ediyordu; James White bunun üzerine yorum yaptı ve Ellen White da ona kesinlikle olumlu bir şekilde atıfta bulundu. James White, söz konusu rüyaya bir giriş yazdı, rüyayı dahil etti ve ardından birkaç dipnot ekledi. Bu bilgiye ihtiyaç duyanlar için onun yazdığı giriş, rüya ve dipnotlar bu makalenin sonunda yer alacaktır.

Yeşaya 22. bölüm, Adventizmin başlangıcının ve sonunun bir tasviridir. Her iki tarihte de 22 Ekim 1844’te gerçekleşen ve Pazar yasasında yeniden yaşanacak bir ayrılma oldu ve olacak. Hem başlangıçta hem de sonda yaşanan bu ayrılma, On Kız benzetmesinin bir gerçekleşmesidir. Kardeş White bize akılsız kızların Laodikyalılar olduğunu bildirir. Shebna, Adventizmin başlangıcında ve sonunda Laodikyalı Adventistleri temsil eder. Hilkiyah’ın oğlu Eliakim, Filadelfya Adventistlerini temsil eder.

Ama Hilkiyah aynı zamanda Adventizmin babasını da temsil eder; çünkü ‘Yeruşalim’in sakinlerine ve Yahuda halkına baba olacak.’ William Miller’a saygıyla ‘Baba Miller’ denirdi. Miller’in omzuna ‘Davut’un anahtarı’ yerleştirildi; bu, onun Kutsal Yazıları inceleme yöntemini, ‘satr üstüne satır’ı temsil eder.

Sandık Kutsal Kitap olduğundan, birinci meleğin gerçeklerini açmak için kullandığı peygamberlik yorum kurallarını temsil eden “Davut’un anahtarını” kullandı. Bu kurallar (“Davut’un anahtarı”) ve Davut’un anahtarıyla anlaşılan onun felaket kehaneti (“yük”), mabette “sağlam bir yere çakılmış çivi gibi” asılmıştı. “Çivi”, 22 Ekim 1844 tarihiydi. “Çivi” sözcüğü bir iğne, bir çivi ya da bir kazık anlamına gelir; bir yol işaretini temsil eder. “Yük”, yani o çiviye asılmış felaket kehaneti, birinci meleğin mesajıydı; ve bu mesaj, felaket kehaneti yerine geldiğinde, 22 Ekim 1844’te sona erdi ve kaldırıldı; kesilip indirildi ve düştü. Kaldırıldı, çünkü felaketle ilgili peygamberlik mesajı artık geçmişte kalmıştı; ve çivi, üzerine başka bir felaket yükünün asılacağı En Kutsal Yer’e taşınmak zorundaydı.

'Davut'un anahtarı' olarak temsil edilen peygamberlik kurallarıyla anlaşılan Miller'in kıyamet kehaneti, babasının evinin bütün görkemini taşıyacak bir çiviye kutsal yere çakacaktı. Metindeki "görmek" sözcüğü ağırlık anlamına gelir. Bir evin ağırlığını taşıyan, o evin temelidir. Miller'in temel çalışması, "döl ve soy" ile temsil edilen üçüncü meleğin mesajının bütün ek ışığının ağırlığını taşır. Tapınağın çeşitli kapılarının tümünün ağırlığını da taşır. Ve görkemli bir tahtın yerleştirileceği bir tapınak için temel atıldı.

Hilkiah'ın oğlu Eliakim, Filadelfya kilisesini temsil eder. Eliakim, "yükseltmenin Tanrısı" anlamına gelir; çünkü Yeruşalim'in babası Eliakim, Tanrı'nın seçilmiş antlaşma halkının temellerini yükseltmek için kullandığı William Miller'ı temsil eder. O, Hilkiah'ın oğludur; Hilkiah adı iki kelimedenden türetilmiştir: ikincisi Tanrı'yı ifade eder ve birincisi ise konuşmadaki pürüzsüzlük anlamında "pürüzsüzlük" demektir. Hilkiah, Tanrı'nın Sözü'nü ya da sesini temsil eder ve oğlu da tapınağın yükseltilmesini temsil eder.

Adventizmin sonunda bir felaket kehaneti olmalıdır ve bu kehanet Vahiy 14'ün üçüncü meleşidir. Sonda, Miller'in anahtarıyla örneklenen bir anahtar olmalıdır. Günümüzdeki "anahtar", tarihin tekerrürüne, özellikle de ilk bahsediliş kuralına dayanır; bu kural, Alfa ve Omega olan Mesih'in bizzat temsil ettiği ilkeyi içerir ya da bizzat o ilkedir. Miller'in bir oğlu olmalıdır. Böylece baba olarak Miller, Rab'bin Sözü olan Hilkiah olur ve Miller'in oğlu da "yükselten Tanrı" anlamına gelen Eliakim'dir. Baba Miller tapınağı yükseltti ve Miller'in oğlu, Laodikya ile Filadelfya'nın ne zaman ayrıldığını ve Filadelfyalıların bir sancak olarak yükseldiklerini belirler. Sabitlenmiş bir çivi olmalıdır; ancak Miller'in tarihinde olduğu gibi Kutsal Yer'de değil, En Kutsal Yer'de. O çivi ve ona asılan yük, birinci meleşin mesajının sonunda olduğu gibi, üçüncü meleşin mesajının sonunda kesilip atılacaktır. Mikail ayağa kalktığında ve insanlığın deneme dönemi kapandığında, felaket kehaneti geçmişte kalmış olacak; kaldırılmış, kesilip atılmış ve düşmüş olacaktır.

1844'te zamanın dolmasından sonra yaşanan ayrılma ya da dağılma, Pazar yasası sırasında yeniden yaşanacaktır. Yeşaya 22, Pazar yasası krizi sırasında gerçekleşecek olan Laodikyalı Adventistlerin Filadelfyalı Adventistlerden ayrılmasına yol açan koşulların bir örneğidir.

Ve Laodikya'daki kilisenin meleşine yaz: Amin, sadık ve gerçek tanık, Tanrı'nın yaratılışının başlangıcı şöyle diyor: İşlerini biliyorum; ne soğuk ne de sıcaksın. Keşke soğuk ya da sıcak olsaydın! Böylece ılık olduğun ve ne soğuk ne de sıcak olduğun için seni ağzımdan kusacağım. Çünkü, "Zenginim, servet kazandım, hiçbir şeye ihtiyacım yok" diyorsun; oysa sefil, acınacak halde, yoksul, kör ve çıplak olduğun bilmiyorsun. Sana öğüt veriyorum: zengin olasan diye benden ateşte arıtılmış altın satın al; giyinesin ve çıplaklığının ayıbı görünmesin diye beyaz giysiler al; göresin diye gözlerine göz merhemi sür. Benim sevdiğlerimin hepsini azarlar ve terbiye ederim; bu yüzden gayretli ol ve tövbe et. İşte kapıda duruyor ve kapıyı çalıyorum; biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, içeri gireceğim ve onunla yemek yiyeceğim, o da benimle. Yenen kişiye benimle birlikte tahtımda oturma hakkı vereceğim; nitekim ben de yendim ve Babamla birlikte O'nun tahtına oturdum. Kulağı olan, Ruh'un kiliselere ne dediğini işitsin. Vahiy 3:7-22.

Rüyeye girişten sonra James White, rüyayı dipnotlarla birlikte sunar. James White'ın Miller'in rüyasını uygulayışına bir itirazım yok; her ne kadar biz, onun rüyasına dair James White'inkinden

bir ölçüde farklı bir yorumu sık sık yayımlamış olsak da. James White'ın yayımladıklarımızdan farklı olan temel yaklaşımı, "mücevherleri" Tanrı'nın halkı bağlamına yerleştirmesidir; oysa biz mücevherlerin peygamberlik hakikatler olduğunu anlıyoruz. Bir çelişki yoktur; çünkü insan inandığını yansıtır ve Büyük Hayal Kırıklığı'ndan sonra mücevherlerin saçılması, Pazar yasasından ÖNCE Tanrı'nın halkının dağılmasını sembolize eder. Ancak bu gerçek gelecekteki bir çalışmanın konusudur.

James White'ın William Miller'ın Rüyasına Girişi

Aşağıdaki rüya, iki yıldan da fazla bir süre önce Advent Herald'da yayımlandı. O zaman bunun, geçmişteki İkinci Geliş deneyimimizi açıkça ortaya koyduğunu ve Tanrı'nın bu rüyayı dağılmış sürünün yararı için verdiğini gördüm.

Rab'bin büyük ve korkunç gününün yaklaştığını gösteren belirtiler arasında Tanrı rüyalara yer vermiştir. Bkz. Joel 2:28-31; Acts 2:17-20. Rüyalar üç yoldan gelebilir; birincisi, 'işlerin çokluğundan dolayı.' Bkz. Ecclesiastes 5:3. İkincisi, Şeytan'ın kötü ruhunun ve aldatmasının etkisi altında olanlar, onun etkisiyle rüyalar görebilir. Bkz. Deuteronomy 8:1-5; Jeremiah 23:25-28; 27:9; 29:8; Zechariah 10:2; Jude 8. Ve üçüncüsü, meleklerin ve Kutsal Ruh'un aracılığıyla gelen rüyalarla Tanrı halkına her zaman az çok öğretmiş, hâlâ da öğretmektedir. Gerçeğin apaçık ışığında duranlar, Tanrı onlara bir rüya verdiğinde bunu bilir; ve böyleleri sahte rüyalarla aldatılıp yoldan çıkarılmaz.

"Ve dedi: Şimdi sözlerimi dinleyin; aranızda bir peygamber varsa, ben RAB ona bir görümde kendimi tanıtacağım ve bir rüyada onunla konuşacağım. Sayılar 12:5."

Yakup şöyle dedi: "Rab'bin meleği bana bir rüyada konuştu." Yaratılış 31:2. "Ve Tanrı geceleyin Aramlı Lavan'a rüyada göründü." Yaratılış 31:24. Yusuf'un düşlerini Yaratılış 37:5-9'da okuyun ve ardından bunların Mısır'da nasıl yerine geldiğine dair ilginç öyküyü okuyun.

Gibeon'da Rab geceleyin rüyada Süleyman'a göründü. 1 Krallar 3:5. Daniel'in ikinci bölümündeki büyük, önemli heykel bir rüyada verildi; yedinci bölümdeki dört canavar vb. de öyle. Herodes bebek Kurtarıcıyı yok etmeye kalkıştığında, Yusuf rüyada Mısır'a kaçması için uyarıldı. Matta 2:13.

Ve SON GÜNLERDE, diyor Tanrı: Ruhumdan bütün insanların üzerine döküleceğim; oğullarınız ve kızlarınız peygamberlik edecek, gençleriniz görümler görecek, yaşlılarınız düşler görecek. Elçilerin İşleri 2:17.

Peygamberlik armağanı, rüyalar ve görümler aracılığıyla, burada Kutsal Ruh'un meyvesidir ve son günlerde bir işaret oluşturacak kadar açığa çıkacaktır. Bu, müjde kilisesinin armağanlarından biridir.

Ve O, bazılarını elçiler, bazılarını PEYGAMBERLER, bazılarını müjdeciler, bazılarını da çobanlar ve öğretmenler olarak verdi; kutsalların yetkinleştirilmesi için, hizmet görevi için, Mesih'in bedeninin geliştirilmesi için. Efesliler 4:11, 12.

Ve Tanrı kilisede bazılarını görevlendirdi, önce elçiler, ikinci olarak PEYGAMBERLER, vb. 1. Korintliler 7:28.

Peygamberlik sözlerini küçümsemeyin. 1. Selanikliler 5:20. Ayrıca bkz. Elçilerin İşleri 13:1; 21:9; Romalılar 12:6; 1. Korintliler 14:1, 24, 39. Peygamberler ya da peygamberlik sözleri, Mesih'in kilisesinin ruhça gelişmesi içindir; ve Tanrı'nın sözünden, bunların müjdeciler, çobanlar ve öğretmenler sona ermeden önce sona ereceğine dair ortaya konabilecek hiçbir kanıt yoktur. Fakat itiraz eden şöyle der: "O kadar çok sahte görüm ve rüya oldu ki, bu türden hiçbir şeye güvenemem." Şeytanın da taklidi vardır; bu doğrudur. Onun her zaman sahte peygamberleri olmuştur ve kuşkusuz aldatma ve zaferinin bu son saatinde de onları bekleyebiliriz. Sahte olanlar var diye bu tür özel vahiyleri reddedenler, aynı mantıkla biraz daha ileri gidip Tanrı'nın insana rüyada ya da görümlerde kendisini hiç vahiyetmediğini de inkâr edebilirler; çünkü sahteleri hep var olmuştur.

Rüyalar ve görümler, Tanrı'nın insana kendisini açıkladığı araçlardır. Bu yolla peygamberlere konuştu; peygamberlik armağanını İncil kilisesine verilen armağanlar arasına yerleştirdi ve rüyaları ve görümleri 'SON GÜNLER'in diğer belirtileri arasında saydı. Amin.

"Yukarıdaki açıklamalarımın amacı, itirazları Kutsal Kitap'a uygun bir şekilde ortadan kaldırmak ve okuyucunun zihnini bundan sonraki kısma hazırlamak olmuştur." James White, Kardeş Miller'in Rüyası, 1-3.

William Miller'in İkinci Rüyası

Rüyamda Tanrı'nın, görünmeyen bir el aracılığıyla bana, yaklaşık on inç uzunluğunda, kenarları altı inç olan kare biçimli, abanozdan yapılmış ve üzerine inciler özenle kakılmış, özenle işlenmiş bir kutu gönderdiğini gördüm. Kutunun üzerinde bir anahtar bağlıydı. Hemen anahtarı alıp kutuyu açtım; şaşkınlık ve hayretle gördüm ki, kutu her türden ve boydan mücevher, elmas, kıymetli taş ve her ebat ve değerinde altın ve gümüş sikkelerle doluydu; hepsi kutunun içinde kendi yerlerine güzelce yerleştirilmişti; bu düzenleriyle, ancak güneşinkiyle kıyaslanabilecek bir ışık ve ihtişam yansıtıyorlardı.

İçindekilerin parlaklığı, güzelliği ve değeri yüreğimi sevinçten taşırmış olsa da, bu harika manzaranın keyfini tek başıma çıkarmanın benim görevim olmadığını düşündüm. Bu yüzden onu odamda bir orta sehpanın üzerine koydum ve arzu eden herkesin gelerek bu hayatta insanoğlunun gördüğü en görkemli ve en parlak manzarayı görebileceğini duyurdum.

İnsanlar içeri girmeye başladı; önce sayıları azdı, ama giderek bir kalabalığa dönüştüler. Kutunun içine ilk kez baktıklarında hayrete düşüp sevinç çığlıkları atıyorlardı. Fakat izleyiciler çoğaldıkça herkes mücevherleri kurcalamaya başlıyor, onları kutudan çıkarıp masanın üzerine saçıyordu. Sahibinin benden kutuyu ve mücevherleri yeniden isteyeceğini düşünmeye başladım; ve onların etrafa saçılmasına izin verirsem, onları eskisi gibi kutudaki yerlerine asla yeniden yerleştiremeyeceğimi; ve sorumluluk çok büyük olacağından bunun hesabını asla veremeyeceğimi hissettim. Bunun üzerine insanlara onları ellememeleri, kutudan çıkarmamaları için yalvarmaya başladım; ama ben ne kadar yalvardıysam, onlar o kadar çok saçtılar; ve şimdi sanki onları odanın her yanına, yere ve odadaki her mobilyanın üzerine saçıyorlardı.

Sonra, gerçek mücevherler ve sikkelerin arasına sayısız sahte mücevher ve kalp para saçıklarını gördüm. Aşağılık davranışları ve nankörlükleri beni son derece öfkelenirdi ve bunun için onları azarlayıp payladım; fakat ben onları ne kadar azarladıysam, sahte mücevherlerle sahte parayı o kadar çok gerçeklerin arasına saçtılar.

O anda nefsen öfkelenim ve onları odadan dışarı atmak için fiziksel güç kullanmaya başladım; ama ben birini dışarı itip çıkarırken üçü daha içeri giriyor ve içeri toz toprak, talaş, kum ve her türden çöp taşıyorlardı; ta ki gerçek mücevherlerin, elmasların ve sikkelerin her birinin üzerini kaplayıp hepsini gözden gizleyinceye kadar. Mücevher kutumu da paramparça ettiler ve çöplerin arasına saçtılar. Kederime ya da öfkeme kimsenin aldırmadığını düşündüm. Tamamen cesaretim kırıldı, yüreğim daraldı ve oturup ağladım.

Böylece büyük kaybım ve mesuliyetim yüzünden ağlayıp yas tutarken Tanrı'yı hatırladım ve bana yardım göndermesi için içtenlikle dua ettim. Hemen kapı açıldı ve bir adam odaya girdi; bunun üzerine odadaki herkes çıktı. Adamın elinde bir temizlik fırçası vardı; pencereleri açtı ve odadaki kir ve çöpü odadan fırçalamaya başladı.

Ona dur diye haykırdım, çünkü çerçöpün arasında saçılmış bazı değerli mücevherler vardı.

Bana 'korkma' dedi, çünkü 'onlarla ilgilenecekti'.

"Sonra, o kir ve çöpleri, sahte mücevherleri ve sahte sikkeleri süpürürken, hepsi bir bulut gibi yükselip pencereden dışarı çıktı ve rüzgâr onları alıp götürdü. O telaşta gözlerimi bir anlığına kapadım; açtığımda, bütün o çerçöp yok olmuştu. Kıymetli mücevherler, elmaslar, altın ve gümüş sikkeler ise odanın dört bir yanına bol bol saçılmıştı."

Sonra masanın üzerine, öncekinden çok daha büyük ve daha güzel bir sandık koydu ve mücevherleri, elmasları, paraları avuç avuç toplayıp sandığın içine attı; içlerinden bir tek bile kalmayınca kadar, oysa elmasların bazısı iğne ucu kadar bile büyük değildi.

Daha sonra bana 'Gel ve gör.' diye seslendi.

Kutuya baktım, ama gördüğüm manzara gözlerimi kamaştırdı. Önceki görkemlerinin on katıyla parlıyorlardı. Onları toza saçıp çiğneyen o kötü kişilerin ayakları tarafından kumda ovulup aşındırıldıklarını sanmışım. Kutu içinde güzel bir düzenle dizilmişlerdi; her biri yerli yerindeydi; onları içine atan adamın görünürde hiçbir zahmeti olmadan. Büyük bir sevinçle haykırdım ve o haykırış beni uyandırdı. Erken Yazılar, 81-83.

James White'in Dipnotları

'Sandık', Kutsal Kitap'ın, Rabbimiz İsa Mesih'in ikinci gelişiyle ilgili, dünyaya ilan etmesi için Miller Kardeş'e verilmiş olan büyük gerçeklerini temsil eder.

"'Takılı anahtar', peygamberlik sözünü yorumlama tarzıydı - Kutsal Yazılar'ı Kutsal Yazılar'la karşılaştırmak - İncil'in kendi kendini yorumlaması. Bu anahtarla Miller Kardeş 'mücevher kutusu'nu, yani gelişin büyük gerçeğini, dünyaya açtı."

'İnsanlar içeri girmeye başladı; önce sayıları azdı, ama giderek kalabalığa dönüştüler.' Advent öğretisi ilk kez Miller Kardeş ve pek az kişi daha tarafından vaaz edildiğinde, pek az etkisi

oldu ve onun etkisiyle de çok az kişi uyandı; ama 1840'tan 1844'e kadar, nerede vaaz edildiyse, bütün topluluk harekete geçti.

"Her türden ve boydan' olan, 'mücevher kutusundaki yerlerine öyle güzelce yerleştirilmiş' 'cevherler, elmaslar vb.', Advent imanını kabul eden ve hakikatin kutsal davasında kendi mevkilerinde cesurca bir duruş sergiledikleri görülen, tüm kiliselerden ve yaşamın neredeyse her mevki ve durumundan Tanrı'nın çocuklarını [Malaki 3:17,] temsil eder. Bu düzen içinde hareket ederken, her biri kendi görevini yerine getirip Tanrı'nın önünde alçakgönüllülükle yürüyerek, dünyaya 'bir ışık ve yücelik yansıttılar'; bu, ancak havarilerin günlerindeki kiliseninkiyle eş tutulabilirdi. Mesaj, [Vahiy 14:6, 7] adeta rüzgârın kanatları üzerinde gitti ve 'Gelin, çünkü her şey şimdi hazır' daveti, [Luka 14:17.] güç ve etkiyle her tarafa yayıldı."

Uçan melek [Vahiy 14:6, 7.] ebedî müjdeyi, "Tanrı'dan korkun ve O'na yücelik verin; çünkü O'nun yargı saati geldi," diye vaaz etmeye ilk başladığında, İsa'nın gelişine ve her şeyin eski hâline kavuşturulmasına dair beklentiyle birçoğu sevinçle haykırdı; ancak bunlar daha sonra karşı çıkıp alay ettiler ve kısa bir süre önce kendilerini sevince boğan gerçeği küçümsediler. Mücevherleri altüst edip dağıttılar. Bu bizi dağılma zamanının başladığı 1844 sonbaharına getirir. Dikkat edin: Mücevherleri altüst edip dağıtanlar, bir zamanlar 'sevinçle haykıranlar'dı. Ve 1844'ten bu yana, sürüyü onlar kadar etkili biçimde dağıtıp yoldan saptıran hiç kimse olmadı; bunlar bir zamanlar gerçeği vaaz edip onunla sevinmiş, fakat o zamandan beri Tanrı'nın işini ve geçmiş geliş deneyimimizde peygamberliğin yerine geldiğini inkâr edenlerdir.

1844'ün yedinci ayındaki Gece Yarısı Çağrısı'ndan sonra birkaç ay boyunca, Miller Kardeş'in tanıklığı şuydu: kapının kapanmış olduğu, Advent hareketinin peygamberliklerin yerine geliştiği olduğu ve zamanı vaaz etmekte haklı olduğumuz. Sonra, Advent Herald aracılığıyla kardeşlerine sebat etmeyi, sabırlı olmayı ve birbirlerine karşı homurdanmamayı öğütledi; ve Tanrı, zamanı vaaz ettikleri için onları yakında aklayacaktı. Bu şekilde mücevherler için yalvardı; onlara karşı 'mesuliyet'ini ve bunun 'muazzam' olacağını hissediyordu.

Gerçeklerin arasına serpiştirilen 'sahte mücevherler ve kalp para', 1844'te kapı kapandıktan beri, açıkça sahte mühtedileri ya da 'yabancı çocuklar'ı [Hoşea 5:7.] temsil eder.

Dağılmış 'mücevherlerin', 'elmasların' ve 'sikkelerin' toplandığı, 'öncekinden çok daha büyük ve daha güzel' ikinci 'sandık', dağılmış sürünün toplanacağı yaşayan şimdiki hakikatin geniş alanını temsil eder; bu sürü, tamamı yaşayan Tanrı'nın mührünü taşıyan 144.000'dir. Kıymetli elmaslardan biri bile karanlıkta bırakılmayacak. Bazıları 'iğne ucu kadar bile büyük değil' olsa da, Tanrı mücevherlerini bir araya getirdiği bu günde gözden kaçırılmayacak ve dışarıda bırakılmayacaklar. [Malaki 3:16-18.] Meleklerini gönderip onları, Lut'u Sodom'dan çıkardığı gibi, aceleyle dışarı çıkarabilir. 'Rab yeryüzünde kısa bir iş yapacaktır.' 'Onu doğrulukla kısaltacaktır.' Bkz. Romalılar 9:28.

'kir ve talaşlar, kum ve her türden çerçöp', 1844 sonbaharından beri İsa'nın ikinci gelişine inananlar arasına sokulmuş çeşitli ve sayısız hataları temsil eder. Burada bunlardan birkaçına değineceğim.

1. Gece yarısı çağrısı yapıldıktan hemen sonra bazı 'çobanlar'ın küstahça benimsedikleri tutum şuydu: yedinci ay hareketine eşlik eden Kutsal Ruh'un ağırbaşlı, yürekleri eriten gücü bir mezmerizm etkisiydi. George Storrs bu tutumu benimseyenlerin ilkleri arasındaydı. O zaman New York şehrinde yayımlanan Midnight Cry'nin 1844'ün sonlarındaki sayılarındaki yazılarına bakınız. J. V. Himes, 1845 ilkbaharında Albany Konferansı'nda, yedinci ay hareketinin yedi fit derinliğinde mezmerizm meydana getirdiğini söyledi. Bunu bana, orada bulunan ve bu sözü işiten biri anlattı. Yedinci ay çağrısında etkin rol alan başkaları da o hareketi sonradan Şeytan'ın işi ilan ettiler. Mesih'in ve Kutsal Ruh'un işlerini Şeytan'a atfetmek, Kurtarıcımızın günlerinde küfürdü, şimdi de küfürdür.

2. Kesin zaman üzerine yapılan birçok deneme. 2300 gün 1844'te sona erdiğinden beri, çeşitli kişiler tarafından, onların sona erme zamanı olarak epeyce tarih belirlenmiştir. Bunu yapmakla 'işaret taşları'nı kaldırmış ve bütün Advent hareketinin üzerine karanlık ve şüphe salmışlardır.

3. Bütün hayal ve aşırılıklarıyla spiritüalizm. Ölümcül bir işi başarmış olan bu Şeytan'ın hilesi, "talaş" ve "her türlü çer çöp" ile pek yerinde temsil edilir. Spiritüalizmin zehrini içip yutanların birçoğu geçmişteki Advent deneyimimizin doğruluğunu kabul etti ve bu olgudan ötürü birçokları, Tanrı'nın 1843 ve 1844'te büyük Advent hareketlerini yürüttüğüne inanmanın doğal meyvesinin spiritüalizm olduğuna inandırıldı. Petrus, "kendilerini satın alan Rab'bi bile inkâr ederek yıkıcı sapkınlıklar getireceklerden" söz ederken şöyle der: "BUNLARIN YÜZÜNDEN GERÇEĞİN YOLU KÖTÜLENECEK."

"4. S. S. Snow'un 'Peygamber İlyas' olduğunu iddia etmesi" Bu adam, tuhaf ve taşkın serüveni boyunca, bu ölüm işinde payına düşeni de yapmış; ayrıca izlediği yol, pek çok dürüst insanın gözünde bekleyen kutsallar için doğru konumu itibarsızlaştırma eğiliminde olmuştur.

Bu hata kataloğuna, şunlar gibi daha nicelerini ekleyebilirim: Vahiy 20:4, 7'deki 'bin yıl'ın geçmişte olduğu, Vahiy 7:4; 14:1'deki 144.000, Mesih'in dirilişinden sonra 'mezarlardan kalkıp dışarı çıkarlar', işlere yer yok doktrini, bebeklerin yok edilmesi doktrini, vb. vb.

Bu yanlışlar öylesine büyük bir gayretle yayılıyor ve bekleyen sürüye ısrarla dayatılıyordu ki, Kardeş Miller rüyayı gördüğünde, gerçek mücevherler 'gözlerden uzak tutulmuştu' ve peygamberin sözleri yerini buluyordu-'Ve hüküm geriye çevrildi, ve adalet uzakta duruyor,' vb. vb. Yeşaya 59:14'e bakınız. O sırada ülkede, şimdiki hakikat davasını savunan tek bir Advent gazetesi yoktu. The Day-Dawn, küçük sürünün gerçek konumunu savunan sonuncusuydu; fakat Rab Kardeş Miller'a bu rüyayı vermeden birkaç ay önce o da yayın hayatına son vermişti; ve son can çekişmesinde, yorgun, iç çeken azizlerin nihai kurtuluşlarının zamanı olarak, o zaman gelecekte otuz yıl ileride bulunan 1877'yi işaret etmişti. Eyvah! Eyvah! Kardeş Miller'ın rüyasında bu üzücü durum karşısında 'oturup ağlamasına' şaşmamalı.

Miller Kardeş, 22 Aralık 1849'da ölümle gözlerini kapadı; böylece rüyasında geçen şu sözler yerine gelmiş oldu: "Koşuşturma içinde bir anlığına gözlerimi kapadım." Bu harika gerçekleşme o kadar açıktır ki kimsenin gözünden kaçmaz.

Mücevher kutusu, on bakire benzetmesinde belirtildiği üzere, Kardeş Miller'ın dünyaya duyurduğu İkinci Geliş gerçeğini temsil eder. [Matta 25:1-11.] Birincisi, zaman, 1843; ikincisi, bekleme zamanı; üçüncüsü, gece yarısı çağrısı, 1844 yılının yedinci ayında; ve dördüncüsü,

kapanmış kapı. 1843'ten beri İkinci Geliş yayınlarını okumuş olan hiç kimse, Kardeş Miller'in İkinci Geliş tarihindeki bu dört önemli noktayı savunduğunu inkâr etmeyecektir. Bu uyumlu hakikat sistemi ya da 'mücevher kutusu', kendi deneyimlerini reddeden ve Kardeş Miller'le birlikte dünyaya böylesine korkusuzca vaaz ettikleri hakikatleri bizzat inkâr edenler tarafından parçalanıp çöplerin arasına saçılmıştır.

"Kilise o zaman pak ve 'Tanrı'nın tahtı önünde kusursuz' olacaktır; tüm hata, kusur ve günahlarını itiraf etmiş, bunlar Mesih'in kanıyla yıkanmış ve silinmiş olduğundan, onlarda 'leke veya kırışıklık ya da buna benzer herhangi bir şey' bulunmayacaktır. Sonra 'nceki grkemlerinin on katıyla' parlayacaklar." JAMES WHITE Oswego, Mayıs 1850.